

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж3-5/22
13.04.2022. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, као суд трећег степена, у већу састављеном од судија: Радомана Спарића, председника већа, Злате Несторовић и Ружице Ђурђевић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном поступку против окривљених „АА“ из ..., Град ... и „ББ“ из ..., због продуженог кривичног дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези чланова 33. и 61. Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљених, адвоката Ивана Ћаловића из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, у седници већа одржаној у смислу члана 464. став 1. у вези члана 447. став 1. ЗКП, у присуству окривљених и њиховог браниоца по заменичком пуномоћју, адвоката Николе Ковачевића из ..., дана 13.04.2022. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљених „АА“ и „ББ“, адвоката Ивана Ћаловића, а пресуда Апелационог суда Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Чачку К.бр.14/20 од 13.04.2021. године, која је исправљена решењем Вишег суда у Чачку К.бр.14/20 од 21.04.2021.године, у ослобађајућем делу, на основу члана 423. тачка 2. Законика о кривичном поступку (ЗКП) под ставом III ослобођени су од оптужбе и то, окривљени „АА“, под тачком 2. да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, окривљени „АА“ и „ББ“ да су радњама под тачком 3. извршили два кривична дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ. Истом пресудом је одлучено да у односу на ослобађајући део пресуде, трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Апелациони суд у Крагујевцу, као суд другог степена је након одржаног претреса пресудом Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Чачку, преиначио пресуду Вишег суда у Чачку К.бр.14/20 од

13.04.2021.године, исправљену решењем Вишег суда у Чачку К.бр.14/20 од 21.04.2021.године, у ослобађајућем делу изреке пресуде под III тачка 3., а поводом исте и по службеној дужности у односу на окривљеног „АА“ у осуђујућем делу пресуде под I тачка 9., у погледу правне оцене и одлуке о казни, па је окривљене „ББ“ и „АА“ огласио кривим да су извршили продужена кривична дела примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези чланова 33. и 61. КЗ, с тим што је у састав кривичног дела за које је оглашен кривим окривљени „АА“ ушла и противправна радња описана у изреци првостепене пресуде под I тачка 9, па је осудио окривљеног „АА“ на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му је урачунао време проведено у притвору у периоду од 27.12.2016.године до 24.02.2017. године, а окривљеног „ББ“ на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, у коју му је урачунао време лишење слободе по решењу о задржавању МУП РС СУК Ку.бр.174/16 од 27.12.2016.године, у периоду од 27. до 28.12.2016. године, које ће се извршити тако што ће их окривљени издржавати у просторијама у којима станују, уз примену електронског надзора, с тим што окривљени не смеју напуштати просторије у којима станују, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом Апелациони суд као суд другог степена је жалбу Вишег јавног тужиоца у Чачку у преосталом делу, као и жалбе бранилаца окривљених „ВВ“, „ГГ“, „ДД“, „ЂЂ“, „ЕЕ“, „ЖЖ“, „ЗЗ“, „ИИ“, „ЈЈ“, „КК“, „ЛЛ“, „АА“ и „ББ“ одбио као неосноване и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против другостепене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљених „АА“ и „ББ“, адвокат Иван Ђаловић, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног законика, одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, као суд трећег степена пресуду Апелационог суда Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, у осуђујућем делу у односу на окривљене „АА“ и „ББ“ преиначи и окривљене ослободи од оптужбе, уз захтев да се о седници већа трећестепеног суда обавесте окривљени и бранилац окривљених.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у поднеску број Ктж-105/22 од 18.02.2022. године предложио да Апелациони суд у Крагујевцу као суд трећег степена, одбије као неосновану жалбу бранилаца окривљених „АА“ и „ББ“ и потврди пресуду Апелационог суда Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године.

Апелациони суд као суд трећег степена је одржао седницу већа, у смислу члана 464. став 1. у вези члана 447. став 1. и 2. ЗКП, у присуству окривљених и браниоца окривљених, а у одсуству уредно обвештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу, на којој је размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу члана 451. став 1. ЗКП, па је по оцени навода и предлога из жалбе браниоца окривљених, као и писменог изјашњења Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу датом у наведеном поднеску и објашњења изнетих на седници већа, нашао:

Жалба је неоснована.

У жалби браниоца окривљених се наводи као основ побијања битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП, а затим истиче да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и образложењу, да пресуда

нема разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, као и да се иста заснива на доказима на којима се не може заснивати.

У односу на неразумљивост изреке другостепене пресуде у жалби браниоца окривљених се истиче да је изрека пресуде неразумљива у односу на другу радњу из изреке ожалбене пресуде, с обзиром да је као време извршења кривичног дела наведен период од 13,25 до 13,22 часова. По налажењу Апелационог суда као суда трећег степена реч је о очигледној техничкој грешци, с обзиром да је у образложењу пресуде, на страни 12 став 2. наведено тачно време извршења предметног кривичног дела, и то, „у периоду од 13,25 до 13,32 часова“, па наведени пропуст суда не представља наведену битну повреду одредаба кривичног поступка због које би пресуду требало укинути. Исто тако околност да другостепени суд у поуци о правном леку није навео рок за жалбу није имала за последицу повреду права на жалбу окривљених, с обзиром да су окривљени искористили наведено право у вези чега се у жалби браниоца истиче да окривљени незадовољни пресудом Апелационог суда Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године у законом остављеном року преко браниоца изјављују жалбу.

Међутим, суштина жалбе браниоца окривљених се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. С тим у вези у жалби се истиче да се побијана пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати, и то случајном налазу, до кога се дошло посебном доказном радњом тајним праћењем и снимањем из члана 171. ЗКП, која је била издата према другим окривљеним, који нису били у каквом односу са окривљеним „АА“ и „ББ“.

При томе се бранилац у жалби позива на одредбу члана 16. став 1. ЗКП, према којој се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа. Исто тако у жалби браниоца окривљених се замера првостепеном суду због чега приликом тумачења одредбе члана 164. ЗКП, која се односи на случајни налаз није имао у виду остале прописе наше државе као и одредбе Устава Републике Србије и Европске конвенције о људским правима којима је зајамчено право на приватност сваког поједника.

Изнетих жалбени наводи, по оцени Апелационог суда као суда трећег степена, не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Пре свега није спорно, да је наредбом судије за претходни поступак Вишег суда у Чачку одређена посебна доказна радња тајног праћења и снимања из члана 171. ЗКП, више службених лица, саобраћајних полицајаца у ОСП – ПСИ ..., као и да наведена доказна радња није била одређена према окривљеном „АА“ и „ББ“.

У вези случајног налаза чланом 164. ЗКП је прописано, „Ако је предузимањем посебних доказних радњи прикупљен материјал о кривичном делу или учиниоцу који није био обухваћен одлуком о одређивању посебних доказних радњи, такав материјал се може користити у поступку само ако се односи на кривично дело из члана 162. овог законика“.

Цитираном законском одредбом, по оцени Апелационог суда као суда трећег степена, изричито је прописана могућност употребе доказног материјала прибављеног посебним доказним радњама и у поступку против лица против кога те радње нису биле одређене и за кривично дело које није у вези са кривичним делом ради чијег доказивања су

доказне радње одређене, али под условом да се такав доказни материјал односи на кривична дела из члана 162. ЗКП, за која се посебне доказне радње уопште могу одредити. Дакле, није нужно да је то друго лице саизвршилац или саучесник у криминалној активности заједно са лицем против кога су посебне доказне радње одређене и спровођене, нити је предвиђен неки други услов за коришћење овог материјала као случајног налаза. У конкретном случају прикупљени доказни материјал се односи на окривљене „АА“ и „ББ“ као учиниоце и кривично дело примање мита из члана 367. КЗ, које се налази у групи кривичних дела из члана 162. став 1. тачка 2. ЗКП, због чега су наводи браниоца окривљених оцењени као неосновани.

Апелациони суд као суд трећег степена налази да су неосноване тврдње из жалбе браниоца окривљених, да би прихватањем материјала који је прикупљен посебним доказним радњама које нису биле одређене према окривљеном „АА“ и „ББ“, као доказа у предметном поступку, представљало повреду права на приватност личности, односно грађанина, зајамченог чланом 20. Устава Републике Србије и Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Наиме, чланом 20. Устава, који носи наслов Ограничење људских и мањинских права, је прописано, у ставу 1. „Људска и мањинска права зајемчена Уставом могу законом бити ограничена ако ограничење допушта Устав, у сврхе ради којих га Устав допушта, у обиму неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи у демократском друштву и без задирања у суштину зајемченог права, у ставу 2. „Достигнути ниво људских и мањинских права не може се смањивати“ и у ставу 3 „При ограничавању људских и мањинских права, сви државни органи, а нарочито судови, дужни су да воде рачуна о суштини права које се ограничава, важности сврхе ограничења, природи и обиму ограничења, односу ограничења са сврхом ограничења и о томе да ли постоји начин да се сврха ограничења постигне мањим ограничењем права“.

По налажењу Апелационог суда као суда трећег степена, одредбе чланова 161. до 187. ЗКП, које се односе на посебне доказне радње, па и на институт случајног налаза, представљају управо таква ограничења људских права, па и „права на приватност“, која су у складу са напред наведеним чланом Устава. При томе, сходно наведеним члановима ЗКП, а пре свега одредбама члана 161. ЗКП, посебне доказне радње се одређују само изузетно под строго прописаним условима уз судску контролу, а њихова примена се одређује ради заштите слобода и права других људи и правног поретка, уз примену начела сразмерности, у складу са ставом 3. члана 20. Устава.

Осим тога, по налажењу Апелационог суда као суда трећег степена, одредбе о посебним доказним радњама прописане члановима 161. до 187. ЗКП су јасне и одређене те свима доступне, а њихова примена је предвидива и нужна у демократском друштву ради заштите више легитимних циљева који су наведени и у члану 8. став 2. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, који се односи на Право на поштовање приватног и породичног живота, којом је предвиђено да, „Јавне власти неће се мешати у вршење овог права сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економске добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштите здравља или морала, или ради заштите права и слобода других“. Из наведене одредбе Конвенције јасно произилази да је належни орган, а у конкретном случају то је суд, овлашћен за одређивање посебних мера, односно посебних доказних радњи, при чему прописани начин њиховог одређивања ЗКП-ом управо гарантује

одговарајућу заштиту од произвољног мешања државе у право на поштовање приватног живота, а што је истовремено и ефикасан механизам спречавања злоупотреба, тако да по налажењу овог суда у конкретној ситуацији није доведена у сумњу законитост коришћења случајног налаза као доказа.

С обзиром да у конкретном случају материјал прикупљен предузимањем посебних доказних радњи, представља законит доказ, овај суд је као неосноване оценио супротне жалбене наводе браниоца окривљених којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Апелациони суд као суд трећег степена, супротно наводима жалбе браниоца окривљених, налази да је другостепени суд правилном оценом одбране окривљених, исказа сведока „ЉЉ“ и „ММ“, оценом снимака добијених посебним доказним радњама, као и других доказа прочитаних на претресу пред другостепеним судом правилно и потпуно утврдио све чињенице важне и од утицаја на доношење правилне одлуке, како у погледу објективних тако и у погледу субјективних обележја кривичних дела и правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљених и одлучио о њиховој кривици, те правном квалификацијом да су окривљени извршили продужено кривично дело примање мита у саизвршилаштву из члана 367. став 1. у вези члана 33. и 61. КЗ, с тим што је у састав кривичног дела за које је оглашен кривим „АА“ ушла и противправна радња описана у изреци првостепене пресуде под I тачка 9, правилно применио кривични закон.

Наиме, окривљени су у време, на начин и под околостима ближе описаним у изреци пресуде, као службена лица, саобраћајни полицајци, приликом извршавања службених задатака примили поклон да у оквиру својих службених овлашћења не изврше службене радње које би морали извршити, о чему је другостепени суд дао довољне и правилне разлоге. Исто тако, правилан је закључак другостепеног суда да су окривљени на описани начин имали потпуну свест о делу и о томе да примају новац, као и о природи службене радње за коју су примили поклон да је не изврше, из чега произилази да су поступали са директним умишљајем.

Испитујући другостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалбе браниоца окривљених, Апелациони суд као суд трећег степена налази да је жалба неоснована.

Ово из разлога што је другостепени суд одлучујући о врсти и висини казне утврдио и ценио све околности на страни окривљених, које су у смислу члана 54. КЗ, од значаја за одмеравање казне. Тако је другостепени суд правилно као олакшавајуће околности окривљеном „АА“ ценио да је породичан човек и отац троје деце, окривљеном „ББ“ да је породичан човек, да раније нису осуђивани, а као отежавајућу околност бројност радњи које улазе у састав продуженог кривичног дела, па је утврђеним олакшавајућим околностима дао значај нарочито олакшавајућих околности, у смислу члана 56. тачка 3. КЗ, и окривљенима ублажио казне испод законом прописаног минимума, у смислу члана 57. став 1. тачка 4. КЗ, па је окривљеног „АА“ осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а окривљеног „ББ“ на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, у које им је урачунао време проведено у притвору, односно на задржавању, како је то ближе наведено у изреци другостепене пресуде. Другостепени суд је такође правилно одредио да ће се казне извршити у просторијама у којима окривљени станују уз примену електронског надзора, на начин као у изреци другостепене пресуде, сходно члану 45. став 3. и 4. КЗ, налазећи да за остварење сврхе кажњавања није нужно да окривљени казну издржавају у заводу за извршење кривичних санкција.

По оцени Апелационог суда као суда трећег степена изречене казне су сразмерне тежини учињених кривичних дела и степену кривице окривљених и јачини повреде заштићеног добра, те су као такве подобне да у потпуности остваре сврху кажњавања из члана 42. КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција, прописане чланом 4. став 2. КЗ.

Сходно изнетом неосновано се жалбом браниоца окривљених другостепена пресуда побија због одлуке о казни, посебно што у жалби нису наведене такве чињенице и околности које би оправдале изрицање блаже кривичне санкције.

Одлука о трошковима кривичног поступка такође садржи јасне и довољне разлоге, па се другостепена пресуда неосновано побија жалбом браниоца окривљених због одлуке о трошковима кривичног поступка.

Са изнетих разлога, Апелациони суд као суд трећег степена је на основу одредбе члана 457. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар,
Весна Митревска,с.р.**

**Преседник већа – судија,
Радоман Спарић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**